

DANICA.

Katolišk cerkven list.

№ 27.

V četrtek 1. maliga serpana 1852.

Tečaj 1.

Prigodnica.*Dobri in zvesti pastir ise zgubljene ovčice.*

Neki mož popotva v Jeruzalem, prelepi tempel obiskat in v njem obljubljeni dar opraviti. Po poti grede zajde v velik gojzd, kjer zasliši glas kličejočiga: ovčica! Glas pa je bil tako mil in prijetin, da romar meni angela božjiga slišati; poln čudenja obstoji in bolj natanko poslušaj, ter čuti, da se mu ta glas vedno bolj in bolj bliža. Kar zagleda neizrečeno svetlila mladenca, pa razoglaviga in bosi ga s pastirsko palico v rokah proti njemu iti. Mladeneč je bil nebeske lepote, da bi se mogel slehern nad njem le čuditi; per vsim tem je bil pa tako otožin in žalostin, in se je tako milo jokal, da je solza solzo pobijala. Romar pa ga vpraša rekoč: Preljubi otrok! kako si pa v ta velik gojzd zašel, in zakaj se tako milo jokaš? In mladenec mu odgovori: O, kako bi neki ne jokaj, ker mi je težko opravilo naloženo, iskati in najti, kar je zgubljeniga. Koga pa išes, vpraša romar mladenca? Devet in devetdeset ovac mojiga očeta, odgovori mladenec, je dobrih, stotna pak je zdivjala in ušla. Ravno ta mu je pa nar ljubši. In glej, te išem dokaj let, in je ne morem najti; zato sim tolikanj žalostin, da bi se skorej oči v solzah utopile.

Na to mu pravi romar: Kdo si pa ti, in kdo je tvoj oče? Mladeneč mu odgovori: Moj oče je tako mogočen kralj, da ima sto in sto služabnikov pred svojimi durmi, in bo vedno kraljeval. Ker je tvoj oče tako imenitni kralj, mu reče romar, kaj mu je mar za eno ovco? Tako jo ljubi, mu odgovori mladenec, da je nikdar ne more pozabiti, in da je mene poslal je iskat, in mi povedal, da se mu ne prikazati, dokler je ne najdem. Romar se nad tem še bolj čudi in pravi: Kaj ni tvoj oče nobeniga družiga imel, da bi ga bil v to neznano pušavo poslal, zgubljene ovce iskat, kot tebe ubožiga otroka? Mladeneč: Moj oče, kakor sim že rekel, ima dosti ljudi in služabnikov. Pa de pokaže, kako priserčno zgubljeno ovčico ljubi, je mene, svojiga edinorojeniga sina, poslal je iskat. Romar: Pa vsaj eniga služabnika naj bi ti bil dal, da bi ti stregel in pomagal zgubljene ovce iskat. Ga nisim hotel, reče mladenec, da bi se ga ovca ne zbala in da bi raji k meni prišla. Saj mislim, da bi se dala ovca vjeti, ko bi vedila, da je jest, edini sin tako imenitniga gospoda in kralja, išem, ko bi ona vedila, v kakošnim terpljenju po hribih in dolinah za njo hodim, po noči in po dnevi za njo tekam!

Romar na to pravi: Ljubi moj! kako dolgo pa že išes zgubljene ovce? Mladeneč: Kar sim shodil, in teči zamorem, me je moj oče poslal je iskat: pa

kosčika kruha mi ni dal, ampak ga moram pri dobrih ljudeh prositi; tudi se od tistiga časa, kar sim od očeta, še nisim kruha do sitiga najedel, desiravno od raniga jutra do terde noči okrog tečem, in marsikterikrat moram pod milim nebom prenočiti in na terdih tléh ležati.

Na to pravi romar: Ali si pa v tako dolgem času že vender kterikrat zgubljeno ovco vidil? Od deleč, pravi mladenec, sim jo sicer vidil, pa blizo nje nisim mogel. Zakaj, berž ko ta poredna zgubljena čuti, da se ji bližam, beži in me noče čakati. In ravno ta njena hudoba in nezvestoba me nar huje peče in boli, ker vidim, da me ta revca nič ne čista, ampak me še celo zaničuje in preganja, ter ima veselje nad tem, da me žali: in glej, to mojimu sercu globoke rane dela in ga z britkostjo napolnuje. Pa je vender ne neham iskati, da bi le enkrat v se šla, in budobijo popustila.

Romar pravi: Kaj pa imaš od tega, da se toliko trudiš in terpiš in tako ljubeznjivo in skerbno zgubljene ovce išes? Mladeneč: Jest nimam nobeniga dobička in tudi moj oče ne, in ta ovca tudi ni vredna, da je išem in toliko za-njo terpim. Išem je pa zgolj iz usmiljenja, ker se bojim, da bi ne poginila: zgubljena je že, če je pa ne najdem in ne perdobim, bo za vselej zgubljena. In jest bolj vem, kot neumna ovca, kaj se pravi, večno zgubljena, vekomej pogubljena biti. Torej je bom še iskal, dokler je ne najdem, ko bi imel tudi življenje za njo dati.

Zdaj vpraša romar mladenca: Kaj in kako bi pa bilo, ko bi zgubljena ovca sama k tebi prišla? Ali bi jo zavolj nje hudobe kaj zlo strahoval? O ne, odgovori mladenec, temuč naproti bi ji hotel iti, okolj vrata bi se ji oklenil, priserčno bi jo objel, na rame zadel ter bi jo k svojimu očetu nesel, in bi vse ljudi sklical rekoč: Veselite se z menoj, ker ovca je najdena, ki je bila zgubljena!

Romar se zavzame, in se ni mogel zadosti čuditi nad tako veliko ljubeznijo tega zvestiga pastirja, in s solznimi očmi reče: Preljubi otrok! kako velika je tvoja ljubezin do te poredne ovčice! Ko bi zvest pes svojiga gospoda tako skerbno iskal, bi ga gospod mogel ljubiti, ko bi bilo njegovo serce tudi kamnitno: koliko bolj je ta ovca dolžna tebe ljubiti, ker je tako skerbno išes in tolikanj za njo terpiš? Na to mladenec: Prijatelj! Toliko ljubezin imam do te ovce, da, ko bi jo med volkovi vidil, bi se hotel med nje podati, ako ravno bi bilo med njimi moje življenje v nevarnosti: zakaj sto-krat bi rad umrl, da bi le ovčico večne nesrečne smerti otel.

To izgovorivši se je mladenec tako milo zjo-

kal, de je bil romar v serce ginjen, in začne z njim vred jokati, ter se preč podá rekoč: Ljubi moj! zavolj tvojiga veliciga usmiljenja ne morem več s teboj govoriti. Bog daj, de bi skorej zgubljen oveo najdel! Že gredočiga mladeneč zakliče in prosi: Če kje k moji ovci prideš, povej ji, kako vedno za njo tékam, kako skerbno je isem, kako ljubeznjivo po nji zdihujem, in kako zlo sim žalostin, ko je ne morem najti. Povej ji, de sim od vedne hoje in od vedniga iskanja tako trudin, de sim ves oslabele; moje noge so polne razpok in mehurjev, komej se že na nje operam; moja glava je od ternja tako razbodena, de je polna ran; moje celo telo je tako oslabele, de komaj hodim; moje serce je s toliko žalostjo napolnjeno, de se bojim pred časom umreti. Torej jo prosim, naj me dalje ne žali, ampak poboljša naj se in k meni verne; to jo prosim, ker jo preserčno ljubim in ji večno srečo želim.

Te besede so romarjevo serce tako ginile, de ni mogel od žalosti več z njim govoriti, ampak poln solz in ves objokan gre svojo pot. Ko je že nekoliko odšel, pogleda se enkrat nazaj, in vidi mladence, kako je po gojzdu tekal, se jokal in mlo klial. Ovéica — kam si prešla, kje te hočem iskati? O obrni se k meni, ne boj se me, sej ti ne bom nič žaliga storil, moj oče tudi ne. Glej tako te rad imam, de bi te v naročje vzal, k svojimu očetu bi te nesel, njemu bi te z veseljem zročil. In on bi te tudi objel in poljubil kakor svojiga ljubiga otroka. Nikar ne beži pred menoj, in ne daj se dalje iskati, ker, če te kmalo ne najdem, mi je od žalosti umreti.

To je zopet romarja tako v serce ginilo, de ni mogel več poslušati, ampak ves objokan je dalje hitel. Mladeneč pa, zvesti pastir, je le še po gojzdu tekal, se jokal, klial in upil: Ovéica! — ali poredne ovce ni bilo nikjer.

Po tem se je mladeneč iz gojzda podal na travnike, na ravno polje in senožeti, zlezel je na hribe in visoke gore, na vse kraje je gledal in se ozeral, zdihovaje in žalostno je klial: Ovéica! — tode ni je dobil pred svoje oči. Poslednjič je tekel skoz mesta, terge in vasi, popraševal je mestnjane, kmete, hlapce in dekle: Ste li vidili in čutili kje mojo zgubljeno ovčico? Pa, Bogu se usmili, nihče ni vedil zanjo.

Tako je iskal zvesti pastir svoje ovce, poredne zgubljene, do tri in tridesetiga leta svoje starosti, tako dolgo, de jo je zadnjič med volkovi najdel. Uboge ovčice, poredne zgubljene, pa ni mogel rešiti, kakor de se je s truplam in življenjem med nje podal, jo volkovam iz krempljev otet. Ali glejte, volkovi so tega uboziga in skerbignga pastirja tako raztergali in spraskali, de je bil od glave do nog ves v ranah. Pa to še ni bilo zadosti, ampak oni so dobriga zvestiga pastirja, še celo per viksih tožili, de hoče ovco po krivici ukrasti, in so per krivični gosposki tako daleč dognali, de je bil zvesti in dobri pastir živ na križ perbit, na katerim je tudi zavoljo nehvaležne ovce zadnjo kapljo svoje kervi prelil.

(Konec sledi.)

Misjonske naznanila

g. Dr. Knoblerja do središnjiga odbora Marijne družbe na Dunaju.

V Hartumu 16. sveč. 1852. „Ko sim pod Božjo obrambo z enim oddelkam svojih popotnikov

srečin in zdrav v naše poglavitno mesto Hartum peršel, vzamem s perserčno hvaležnostjo do Boga, in do tistih ljudoljubnih dobrotnikov, ki so v to moje popotvanje pomogli, vnovič pero v roko, svoje naznanilo našiga popotvanja, od stariga mesta egiptovskih kalifov do poglavitniga Sudanskiga mesta, dalje popisovati, ter središnjimu odboru in drugim dobrotnikom in prijatlam na domačinskim Avstrijskim, ki se za nas pečajo, saj nekaj tega povedati, kar nas je na popotvanju po daljni Afriki posebno ginilo in nam živo v spominu ostalo. —

Od stanovitno vgodniga severja gnana, je „Stella matutina — zgodnja danica“ zajadrila po starim Nilu, kteriga pogled je zavoljo visoke vode veličaven bil. Gice-nski in Sakara-nski pili (piramide) so ostali prvo noč v opauljivi temačnosti jutrodeželskih večerov ob desnici, nam zakriti, in prihodnje jutro nam je pred očmi odperlo mnogobarvne obrezja blagorodivne, mogočne reke Nila. Temni palmovi logi so se urno zaporedama verstili z rodovitnimi živo zelenimi polji in revnimi iz ila stlačenimi prebivanji, ki neprenehama glasno naznanujejo nadlogo egiptovskega kmeta. Ob desnim bregu so se stegovali temnovišnjevo zagernjeni arabski hribi proti nam, kterih barvolična lepota se je toliko hitrejši spred nas gubila, kolikor urniši je ladija plavala, in poslednjič nismo vidili družiga, razun golih izsušenih réber apneniga in pešeniga kamenja, kakoršno se le samo v tistih krajih najde, kjer namesto dobrotniga dežja močni vetrovi zemljo od bližnjiga solnca globoko užgano, s peskam obsipajo ali celo zasipajo. Tako ste si po Nilski dolini navstric obilna rast po obeh bregih, in pa žuhka suša po pušavi. — Čudno je, de se te oistre natorne nasprotja tudi v prebivavcih teh krajev razodevajo. Obilnost, potrata in gospodovavstvo turkov tukej je v nar občutljivšim nasprotju z revšino in perhuljeno brezvoljno podveržljivostjo egiptovskega felaha. In tako tukaj ni celo nič tiste na pravico se opirajoče občinske zveze (zastran varnosti in usmiljenja); po eni strani je slehern neprenehama v sumu in strahu, to zgubiti, kar je perdobil z lastnim trudam; po drugi strani pa ni zavezan, kakor le kersanstvo uči, časnih dobrot po permeri ne le za se, ampak po svoji moči tudi za druge obračati. — Dva dni smo neprenehama dalje brodarili in dosegli smo Minih; tukaj nas je poglavar prijazno sprejel, in sam peršel na našo ladijo. Povabil nas je na jutrodeželsko večerjo; ker smo se pa vabljenju zavoljo neprenehano vgodniga vetra hvaležno uklonili, nam je poslal na ladijo tolstiga, éverstiga ovnička, kruha in zelenjave iz svoje lastne kuhinje. — Tudi ondotni evropejci so peršli, nas pozdravit in nam ponudit svoje gostoljubje. Pa tudi v njih ponudbo se nismo mogli vdati, de bi vgodniga vetra ne zamudili, temuč smo rajši odrinili, ko se je jelo mračiti, ter smo v svitlobi zvezd, ki so z jasniga neba od vsih strani migljale, naprej gnali. Le malo pa smo dalje peršli, in že se perkaže nekaj megle na severu, ki se nam je zmiram bolj perbliževala in je kmalo z zvezdami obsejano nebo v gosto tamo zagernila, iz ktere so pešene zerna padale, kakor drobne deževne kapljice. Ob enim se je iz vetra močen vihar napravil, ki je našo ladijo s toliko nesterpljivo silo po nepokojnih slapih sem ter tje začel pljuskati, de se nam je bilo v v resnici bati, de bi silno pertiskanje vetra drevesa in napetih jadrenic ne polomilo, ali pa de bi ladija sama od valov, ki so se od vsih strani na njo zaganjali, ne bila pogoltnjena in v globočino

slapov pokopana. O ti nadležni vojski z zdivjanimi življi (elementi) smobili na sredi reke. — Okrog nas je bilo zmiram bolj tema in tema, zmiram močnejši je vihar divjal; zastonj so si mornarji prizadevali platna v oblast dobiti, ki so na večjim drevesu z vso močjo trepetale; vse mornarstvo je bilo plaho, in viditi je bilo, kakor de bi si ne vedilo pomagati. V tem trenutku na življenje in smert prevzamem sam poveljstvo (komando), pošljem mornarjem na drevo, ki so se zastonj pčhali, veliko platno na drevesu zviti, dovoljno pomoč zmed teh, ki so na pokrovu ladije bili; moji pridni tovarši pa per ti priči pertekó, obstavijo zapušene mesta na pokrovu, in se obnašajo serčno in neprestrašeno na svojih mestih, dokler niste bili obě veršeli umaknjeni, in „Zgodnja Danica“ rešena protččiga razsutja. — Nar hujši nevarnost je bila tedaj odvernjena, vendar vihar ni pojenjal, in ladija se je tudi brez platin tako močno sem ter tje po viharjih slapovih zaganjala, de se je bilo še zmirej bati, de bi se po kaki nesreči ne prebila. Torej sim kormánu (vodju brodarstva) zapovedal, k bregu kermi in na varnim kraju obstati. Ladija je tedaj v mračni noči pribežalaša poiskala, jest pa sim se s svojimi verlimi tovarši v stanico podal, smo v snažni kapelici pred pobožno podoba Marije Device luči peržgali, in se v navadni občni molitvi iz globočine serca goreče Gospodu zahvalili za otenje, ki nam ga je ravno kar dodelil.

(Dalje sledi.)

Bratovšina presv. Marijniga Serca

z Vikšim pervoljenjem napravljena per farni cerkvi sv. Petra v Ljubljani.

Bratovšine, permérno napravljene in vpravovane, so posebno dober pomoček, veselje do lepiga keršanskiga življenja v sercih vernih obudovati, poživljati in zvikševati, verne od hudiga odvrčevati in jih k gorečnosti do vsakiga bogoljubniga djanja vnemati. Kakor se po krivici zbirajo „otroci teme pod banderam satanovim v mnoge družine in derhali „zoper Gospoda in zoper njegoviga Kristusa,“ razširjajo pohujšanje in vsake nar nagnusniši pregrehe in hudobije, ter zatemnujejo kraljestvo Božje na zemlji: tako naj se pa po pravici unim nasprot zbirajo pod banderam Božjim, pod obrambo Marije ali kaciga svetnika, „otroci svitlobe,“ ter naj razširjajo kraljestvo Božje in zaderžujejo in ustavljajo kraljestvo satanovo. Koliko moč de ima dober zgled do serca bližnjiga, je poslednje sveto leto obilno pokazalo: ravno v tacih pobožnih bratovšinah pa je obilno perložnosti, de se družniki eden drugiga s posebnimi molitvami in pobožnostmi, s spodbudljivimi pogovori i. t. d. k dobri mu budé. Zlasti stori molitev in pogosto prejemanje sv. zakramentov, de se na prošnje tacih bratovšin silo veliko terdovratnih grešnikov spreoberne, in cele vasi in soseske na boljši vernejo, kar skušnja uči, in Gospod sam je obljubil, kjer bota dva ali trije v njegovim imenu zbrani, de bo On v sredi med njimi. Ako je pa Gospod sam vmes, ko se kej prosi, potlej nad uslišanjem ni treba dvomiti.

Svoražnikov sv. vere je veliko, še več sovražnikov lepiga življenja; takim se mora z združenimi močmi, z duhovnim orožjem nasprot stopiti. Združene moči se tudi otroci teme nar bolj bojé; torej se tudi ne morejo zderžati, de bi svoje ne-

jevolje očitno ne razodevali, kadar na to pride, de bi se jim njih pregrešni nameni kalili. — Druzi h veliko je mlačnih in vncmarnih, kterim bi se hotlo lepo živeti in zveličanim biti, ako bi ravno lahko bilo; ker je pa to težavno in ker vidijo veliko družih tje v en dan živeti, si tudi sami nočejo toliko truda vzeti, de bi se iz dušniga spanja vzdignili, — za vse navadne pomočke se ne zmenijo skorej več. Ako taciga kak posebin pomoček iz dušniga spanja prebudi, se pogosto zgodi, de se spreoberne, in ostane pošten in goreč kristjan. Bog sam mnogoteriga po tacih potih na vozko stezo zveličanja zaverne, kakor je p. sv. Pavla in sto in sto družih. Taki posebni pomočki čednosti in poboljšanja so pa ravno tudi bratovšine; in zlasti pripravna se je po večletni skušnji skazala bratovšina Marijniga presvetiga Serca, ki ima svoje središe v Parizu na Francoskim.

Tega prepričani, so tudi častitljivi gospod fajmošter pri sv. Petru, Matevž Svetličič, prosili pervoljenja za bratovšino Marijniga presvetiga Serca, in so ga dobili pervič od Visokočastitiga škofijstva 21. listopada 1851, potlej od vodja matere bratovšine v Parizu čast. gosp. Dufreche-Dugennette-a, 20. grudna 1851; in poslednjič bolj natanko določenje 16. in 29. svečana 1852 od Visokočastitiga škofijstva.

Tako je tedaj bratovšina Marijniga presvetiga Serca pri farni cerkvi sv. Petra napravljena in poterjena; in ta je dosihmal na Krajnském edina podružnica matere bratovšine, ktera ima pri Marii Devici, imenovani Zmagovavki (de Victoires) v Parizu svoj sedež in svoje središe. Namen, pomočki, dobrote in zgodbe te podružne bratovšine bodo v naslednjim popisovanji nekoliko bolj razjasnjene.

(Dalje sledi.)

Ogled po Slovenskim.

Na Verhniki je za lepoto Božje hiše vneta fara napravila veličansko novo cerkev; Njih milost Visokočastitljivi knez in škof jim bodo pa novo duhovnišnico (farovž) napravili. — 1400 gold. so v to za res potrebno napravo iz svojiga obljubili.

Tudi v Šmartnu pod Šent-Joštam se je začela bratovšina ss. Cirila in Metoda. Častiti gosp. L. Stanovnik nam je poslal 61 imén samih mladih družnikov. Bog daj, de bi veliko sprosili! — Tudi od O. Ferdinanda iz Kamnika smo vnovič prejeli 160 imén družnikov ss. Cirila in Metoda. — Po podobicah že vse praša; škoda, de jih tako dolgo ni.

„Bčela“ pravi, de se bo mesca mal. serp. v Celovcu jel tiskati: „Zgodovinski katekizem ali celi keršansko-katoliški nauk v resničnih izgledih za cerkev, šolo in dom,“ ki ga je v nemškém jeziku episal J. E. Schmidt. Obilno natisov v malo letih je porok, de so te bukve posebno dobre in koristne.

Iz Ljubljane. Gospod Franc Marinšek, fajmošter v Šentlampertu, je izvoljeni fajmošter v Tersteniku.

Razgled po keršanskim svetu.

V Frankfurtu, kjer sicer protestanti in judje nar več veljajo, so letas katoličani procesjo sv. Rešnjiga telesa prav veličastno obhajali. Vdeležili so se je tudi katoliški pooblastenci zunanjih deržav; med njimi je bilo prav lepo viditi persednika c. k. avstrianskiga poslanstva grofa Szechenyia (zr. Sečenja) v dragi ogerski, in francoskiga poslanca Tallenay-a v imenitni zeleni obleki. — V Hajdelbergu je pa protestanško svet-

vavstvo za ta praznik (10. t. m.) terg napravilo, prav svojim katoliškim mestnjanam navkljub.

Buenos-Aires. Iz pisma, ki ga je genovanski misijonar iz Bahije-Blanke pisal, je naslednje spomina vredno.

18. kozoperska 1851. sim Buenos-Aires zapustil, de bi šel v Bahio-Blanko, kjer do 1000 ljudi prebiva. Ta kraj je 600 angleških milj deleč od perviga mesta in 4 od morja. Ljudje že 8 let niso duhovna vidili. 28. kozoperska sim se po morji tje doli perpeljal. Komej de so ljudje zvedili, de je katolišk duhoven na barki, že so, kolikor le mogoče, svoje veselje nad mojim prihodom razodevali. Pervaki so mi peršli na konjih naproti, me sprejet, so me djali v edini voz, ki je v Bahii-Blanki bil, in me spremili v nar boljši hišo uniga kraja, kjer so mi bili streho perpravili. S streljanjem in zvonjenjem v svoji cerkvi so obhajali moj prihod. Drugi dan, bil je delavnik, sim maševal, in vsi ljudje so bili per sv. maši. „Vonder se spet spominimo,“ tako so klicali, „de smo kristjani.“ — 200 milj od mene stanuje O. Akvarone per Patagoncih. Moje opravila zdaj so: otroke kerševati, njih veliko pa poprej podučiti, ker so že leta doumetnosti dosegli; divje zakone keršansko poročevati, in učiti, zakaj tudi nar potrebnih resnic ljudje ne poznajo. Tudi divji Indiani so tukaj, ki solnce molijo, njih spreobrnjenje ne bo pretežko. Nekteri Indiani svoje otroke sami kerstijo. — Kako lepo je cvetla katoliška cerkev v tih neizmernih planjavah (pampas), dokler so Jezuiti tukaj bili. Ali voltérski minister Aranda je te može, kakor na Španskim, tako tudi tukaj ukazal poloviti; kakor sužnji so bili v barke stlačeni, 6000 jih je bilo v papeževo deželo perpeljanih (1767. l.) in smertna kazen žugana vsakimu Jezuitu, kteri bi še kdaj na Špansko zemljo stopil! Odslej je keršanska vera tukaj zmirej bolj pešala; ko so pa te dežele clo od španske vlade odpadle, se je divjost in nevednost prav pokazala. Dr. Francia in Manuel Rosas, ki sta tukajšne republiki vladala, prvi Paragvaysko in drugi Argentinsko (Buenos-Aires), sta bila rasti sv. vere le v spotiklej. Pervi je umerl, in drugi je zdaj na Angleško perbežal. Morebiti se bo zdaj nova zora katoliške vere v tim delu Amerike svetila. Bog daj!

V Monakovim na Parskim je vlada dobro zasluženiga profesorja zdravilstva, Ringseis-a, ki je zvest sin katoliške cerkve in se tega imena ne sramuje, zoper njegovo voljo v pokoj djala. — Ako ravno ima monakovsko vsučelišče dovelj učenikov za kemijo, je zdaj tje poklican iz Giesna razslovesni kemikar Liebig, ki je protestant, in bo imel zunaj prostiga stanovanja in s 1500 gold. plačane selitve, na leto 6000 gold. plačila, in 2000 na leto še posebej za poskušnje. — Tudi znani protivnik katoliške vere Dr. Harles pride iz Draždanov v Monakov, kjer bo predsednik protestantskiga, velikiga konsistoria. — Berolinski zgodovinski profesor Ranke, ki v svojih spisih zna katoliško vero dobro grajati in černiti, je od parskiga kralja red (Orden) dobil. — Preupiti zopernik katoličanstva Döniges je spet v Monakovo, kjer je kraljev tajnik, nazaj peršel.

Ordo diurnus,

seu dispositio temporis in exercitiis spiritualibus²⁾.

Nota 1. Toto exercitiorum tempore silentium strictissime observandum est. Nota 2. Tempus liberum etiam impendendum est pro adnotatione luminum, et

²⁾ Ta red, ki je bil jeseni pri duhovnih vajah v Brezicah, za to podamo, ker morde marsikdo od te zveličavne pobožnosti še nima praviga zapopadka, in si ga želi pridobiti. Vred.

praeparatione ad sacram confessionem. Nota 3. Feria sexta intra Missam Celsissimi est communio omnium, qui exercitiis vacaverunt.

Feria secunda. Hora 5. vespertina ad datum signum Campanulae omnes convenient ad sacellum, ibique singuli locum occupabunt, quem per omne tempus exercitiorum tenebunt. Exposito Sanctissimo benedictio, et hymnus: „Veni creator Spiritus“ etc. alternatim cum Vers. et Resp. et Oratione. Sequitur benedictio. Celsissimus Princeps-Episcopus dicet pro praeparatione de necessitate Exercitiorum. Postea praemissis Litanis B. M. Virg. Ima Meditatio per horam. Hor. 7. Coena. Hor. $\frac{3}{4}$ 8. Preces vespertinae cum examine conscientiae generali. Lectio punctorum meditationis cras mane habendae et instructio de exercitiis. — Litaniae OO. SS. — Adoratio Sanctissimi. Hor. 9. Ad quietem.

Feria tertia. Ante meridiem. Hor. 5. Surgitur. Hor. $\frac{1}{2}$ 6. In sacello preces matutinae. Ilda Meditatio per horam, — reflexio per quadrantem. Recitatio horarum Primae et Tertiae. Hor. 7. Missa Celsissimi coram Sanctissimo. — Finita Missa lectio brevis. — Sequitur altera Missa ad libitum audienda. Tempus liberum in silentio. — Jentaculum in refectorio, ubi pariter strictissimum servetur silentium. Hor. $\frac{1}{2}$ 9. Recitatio horarum — Sextae, et Nonae. H. 9. Iltia Meditatio per horam — reflexio per quadrantem. Hor. $\frac{1}{4}$ 11. Lectio spiritualis per quadrantem. Hor. $\frac{1}{2}$ 11. Tempus liberum in silentio. Hor. $\frac{3}{4}$ 12. Examen conscientiae particulare in sacello, et adoratio Sanctissimi. Hor. 12. Prandium, — visitatio SSmi, — relaxatio animi in silentio.

Post meridiem. Hor. 2. Recitatio Vesperarum cum Completorio. Sequitur Consideratio et lectio spiritualis. — Postea tempus liberum. Hor. $\frac{1}{2}$ 5. Matutinum cum Laudibus. Hor. $\frac{1}{4}$ 6. IVta Meditatio cum reflexione. — Lectio spiritualis brevis. Hor. 7. Coena. Hor. $\frac{3}{4}$ 8. Preces vespertinae cum examine conscientiae generali. Lectio punctorum meditationis cras mane habendae. — Expositio SSmi, Benedictio, Rosarium cum Litanis B. M. V. et OO. SS. — Benedictio. Hor. 9. Ad quietem.

Feria quarta. Omnia, uti feria tertia. Meditatio V., VI. et VII. cum Consideratione.

Feria quinta. Hora 5. Surgitur. Hor. $\frac{1}{2}$ 6. In sacello preces matutinae. — VIII. Meditatio cum reflexione. Hor. $\frac{3}{4}$ 7. Missa Celsissimi coram Sanctissimo. — Finita Missa brevis lectio. — Sequitur altera Missa ad libitum audienda. — Jentaculum in refectorio. Ab hora $\frac{1}{2}$ 8 usque ad $\frac{3}{4}$ 12 est confessio sacramentalis omnium, qui exercitiis vacant. H. 9. Recitatio horarum pro iis, qui confessione sacramentali non impediuntur. Meditatio IX. Hor. $\frac{3}{4}$ 12. Examen conscientiae particulare in sacello et adoratio Sanctissimi. Hor. 12. Prandium. — Dein Visitatio Sanctissimi, — relaxatio animi in silentio. Post meridiem. Hor. 2. Vesperae cum Completorio. Sequitur Consideratio. — Postea est tempus pro confessione usque ad $\frac{3}{4}$ 6, ubi incipit Meditatio. Hor. 5. Matutinum pro omnibus, qui confessione sacramentali non impediuntur. $\frac{3}{4}$ 6. Meditatio X. Reliqua, ut die praecedenti.

Feria Sexta. Hor. 5. Surgitur. Hor. $\frac{1}{2}$ 6. Meditatio finalis cum reflexione. Preces pro lucrandis indulgentiis. Hor. $\frac{3}{4}$ 7. Allocutio Celsissimi Principis-Episcopi. — Missa. Communio Omnium. Te Deum alternatim. Benedictio cum Sanctissimo. O. A. M. D. G.

Mill darovi.

Za afrikanski misjon. M. B. 1 gold.; iz Kamnika 30 kr.; iz Kranjske Gore 2 gold.